

Vesterbro 3. august, 2020.

Til indfødsretsudvalget.

Min kæreste er politisk flygtning fra Iran. Han var med i en fredelig demonstration mod den iranske regering i 2008.

Alle blev sat i fængsel.
Fængselsopholdet bød på to år med tortur, pisk, slag med stump vold, brækket kæbe og brækket knæ, og så selvfølgelig alt den psykiske tortur. Han var på det tidspunkt 18 år gammel. (!!!!)

Det lykkedes ham en dag at flygte over bjergene, først til Tyrkiet, herefter til Grækenland, hvor han var hjemløs i to år, herefter til Frankrig, også som hjemløs i nogle måneder.

Herefter var hans plan at tage til Canada. Han sætter sig derfor for, at tage toget nordpå.

På Hovedbanegården i København er der en, der prøver at stjæle hans ting. Der kommer derfor politi osv. Han bliver bedt om at søge asyl i Danmark. Her bliver han indkvarteret i et værelse i Nørre Sundby. Han er helt alene, kan ikke sproget, store smerter i kæbe og knæ. Han har ikke set sin familie i ca. 2 år. Men han lærer dansk og flytter til København i 2013.

Her møder han en kvinde, de bliver kærestes og får et barn sammen. Desværre er min kæreste, på det tidspunkt, så ødelagt, han har PTSD, depression, ondt i knæet og lever med afsavnet til sin familie. Min kæreste og hans daværende kone bliver skilt i 2016.
I 2015 startede han på maleruddannelsen. Han blev færdig med uddannelsen i marts 2020. Min kæreste har altså gennemført en maleruddannelse på 4,5 år med svær depression, PTSD, kæmpe afsavn af sin familie, og nå ja, en skilsmisse oveni.

I år er det 12 siden, min kæreste sidst har været i Iran, og dermed set sin familie. Han er stadig på midlertidigt ophold, på trods af, han intet kriminelt har lavet, har en uddannelse og er i arbejde. Han kan ikke rejse til Iran, før han får dansk pas. Han er glad for at bo i Danmark.

Under coronaen, hvor folk ikke kunne se deres familier i 1-2 måneder, har han ikke set sin familie i mere end et årti.

Jeg synes, det er virkelig meget at kræve, at et menneske, skal knokle igennem et uddannelse med så store psykiske følger, samtidig med kæmpe afsavn af familie. Jeg ved ikke, hvor mange andre, der ville kunne klare dette. Bare tanken om ikke se sine søskende, bedsteforældre, fætre, kusiner i så lang tid er ubærlig.

Jeg beder til, at det snart bliver lettere for folk, der gerne vil Danmark, kan få statsborgerskab. Der er alt for mange, der kæmper for hårdt.

Mvh. Laura